

Hififreak bleef thuis en verwelkomdeHans van den!

HET DERDE EN LAATSTE DEEL:

Aanleiding

Hans en ik hebben elkaar al diverse malen ontmoet. Na het laatste bezoek aan Hans ontspoon zich een gesprek m.b.t. dynamiek. Een paar dagen later ontving ik een mailtje van Hans. Hij vroeg mijn mening t.a.v. het item dynamiek. Na een dagje nagedacht te hebben heb ik als volgt gereageerd:

Beste Hans,

Hedenmorgen mailde je me en merkte terecht op, dat ik nog niet inhoudelijk gereageerd had op je vraag m.b.t. dynamiek.

Ik kan hier een heleboel schrijven en net doen of ik qua techniek de wijsheid in pacht heb, maar we weten allemaal wel beter.

Ik ben door schade en schande iedere keer een stukkie wijzer (en ouder) geworden.

Ik wil je van harte uitnodigen je luidsprekers mee te nemen en ons te verblijden met een bezoek.

In de tijd dat jij een bakkie doet aan onze stamtafel, maak ik een opstellinkje.

Als alles klaar staat, mag je plaats nemen in m'n luistergrot en draaien we vijf nummers.

We gaan niets buitenissigs doen.

We gebruiken geen dure kabels.

We gaan niet bi-ampen.

We gaan luisteren naar muziek zou Kees zeggen.

Naar ik denk ga je uit je dak en hebben we een gezellige middag.

Dat zal het volgens mij zo ongeveer zijn en jij bent er weer iets mee opgeschoten.

Groet,

De uwe.

Met de uitnodiging hoop ik te bereiken dat Hans erachter komt dat zijn speakers tot veel meer in staat zijn dat hij tot nu toe gehoord heeft en dat de ruimte daarin een hele belangrijke factor is. Voorts is het de samenhang der dingen, die het geheel bepaalt. Later is een datum geprikt en op drie januari 2006 heeft de luistersessie plaatsgevonden.

De arena/plaats van handelen

Vooraf heb ik heel wat keren zitten dagdromen over de set-up en wat ik eventueel nog zou kunnen ondernemen, maar uiteindelijk heb ik besloten weinig tot niets anders te doen dan anders. De ruimte is voor velen bekend, maar voor alle anderen zal ik er toch nog een paar woorden aan wijden. Mijn luistergrot heeft een vloerooppervlak van acht meter twintig bij vijf meter. De luisterpositie bevindt zich ongeveer in het midden van de ruimte en we luisteren in de lengterichting. Vanuit zit/luisterpositie gezien staat er rechts van ons een rechte wand, waarlangs

boekenkasten geplaatst zijn. Alle andere wanden zijn schuin en “zacht”, evenals het plafond. De vloer is van beton, echter bekleed met tapijt. De schuine wand achter de luidsprekers is extra voorzien van demping, vanaf de plint tot net beneden tweeterhoogte. Met name bij mijn grotere systemen met open baffle voor het hoog en midden zou het hoger door laten lopen van demping nadelig kunnen zijn. Door de extra absorptie zou het hoog en midden wel eens teveel terug kunnen vallen. Voort bleek ons aller Han nogal gecharmeerd te zijn van mijn luistergrot en hij heeft diverse malen benadrukt dat de ruimte zo zijn voordelen heeft. Ik pimp dus graag met de woorden van Han, die hij eens hier in reactie op een bericht van mij plaatste: Jij hebt ook een bijna ideale situatie daar met die schuine wanden welke er voor zorgen dat er hoegenaamd geen staande golven zijn. En dat is goed te horen in het laag. Er zijn ook geen storende reflecties zoals ik zelf heb kunnen horen, fijne grot daar. De ruimte is voorzien van een eigen stroomgroep waar natuurlijk ook deze keer weer gebruikt van gemaakt wordt.

De set

Ik heb besloten geen halsbrekende toeren uit te halen en geen exotisch loopwerk met DAC-je te lenen van een maatje van me. Nee, we doen het gewoon met de set, die altijd bereid is zijn kunsten te vertonen:

Van boven naar beneden:

11B/4B ST voor/eindversterker
combinatie van Bryston

Sony CDP-X33ES cd-speler
Audio Alchemy DDE V3.0 DAC
MIT Terminator II luidsprekerkabels
Jamo Concert 8 luidsprekers,
jubileumserie.
Tussen DAC en voorversterker:
Audioquest
Tussen voor- en eindversterker VLS

Als weergevers doen de luidsprekers van Hans dienst: De Jamo Concert 8

Nadat Hans aangekomen is en we elkaar het allerbeste toegewenst hebben voor twee duizend en zes brengen we de Jamo's richting luistergrot. Vervolgens neemt Hans plaats aan de stamtafel en begeef ik me weer richting luistergrot om de Jamo's in stelling te brengen. Ik besteed altijd enige zorg aan de plaatsing van de luidsprekers zodat dit samen met het rack een harmonieus geheel te zien geeft. De Jamo's worden op dezelfde stand geplaatst waar bijna altijd de A.D.A.M.'s op staan. Het rack staat ik het midden, aan beide zijden geflankeerd door de Jamo's, beide op gelijke afstand ten opzichte van het rack. De speakers staan vrij in de ruimte, hetgeen betekent dat zij voldoende van de achterwand staan en dat zij voldoende zijdelingse ruimte hebben. Als alles klaar doen Hans en ik een bakje en staat er een pakketje midden op de tafel. Dat is voor jou, zegt Hans. Na het pakketje opengemaakt te hebben blijkt wat erin zit. Een heerlijk fles Port. Hans, nogmaals dank! De set draait inmiddels al en wacht vol spanning op Hans, zodat zij haar kunsten mag gaan vertonen. Na de koffie begeven Hans en ik ons in hogere sferen en hoop ik dat het komende half uurtje Hans iets brengt. Het enige dat mij nog te doen staat is de cd's aan te bieden aan mijn nog immer gekoesterde Sony ES speler. We zouden voor vijf nummers gaan en wellicht volgt er nog een toegift, maar dat zien we later wel.

Luisteren

We beginnen met de cd "Pocket Universe" van Yello en draaien het nummer "To the Sea". Yello maakt indruk zoals vanouds en het wordt met groots machtsvertoon gepresenteerd. Het beeld is evenwichtig en de muziek leeft. Het laag gromt net als anders zonder dat dit overheerst aanwezig is en afbreuk doet aan het totale beeld. Het is een nummer dat je snel het zweet kan doen uitbreken.

Er gebeurt van alles en Hans geniet zichtbaar en is onder de indruk van de kwaliteiten van zijn Jamo's. Het valt me op dat de Deense schone voorzichtig aan het voetjevrijen zijn met de ruwe bolster, blanke pit Canadees. Op termijn zou deze vrijage best eens uit kunnen lopen op een geslaagd geregistreerd partnerschap of een sprookjeshuwelijk.

Het tweede nummer is van de ons veel te vroeg ontvallen Chet Baker. Het is een live registratie van een van de laatste concerten, gegeven in Duitsland en bij het horen van zijn stem krijg ik telkenmale een brok in mijn keel. We draaien het nummer "My Funny Valentine". Zo ook deze keer weer. Zijn muziekspel wordt vergezeld door het hoorbaar aanblazen en smekken van Chet, het went immers nooit voor een trompetist om een kunstgebit te hebben, maar Chet doet oprecht z'n best en dat is te horen. In een woord; Pure emotie op een wijze gebracht, die je in vertwijfeling achterlaat.

En danKatie Melua met het o zo schone "I do believe in Love". Ze zit recht voor ons met haar smalle kontje op een wat te hoge barkruk en in het echt is ze nog mooier dan op de foto. Het is niet alleen de stem waar Hans en ik direct verliefd op worden maar haar steelse blik doet zelfs nog meer met ons. Zo dwepend met Katie, dat lieve kleine meisje met een stem die ogenschijnlijk alles kan, dat brengt ons in vervoering en daarbij valt de gedachte aan ons eerste vriendinnetje totaal in het niet. Katie is er puur voor ons en wij genieten. Haar stem is levensecht en het geheel is harmonisch van klank, zonder ook maar een stukje scherpte of wat dan ook. Het is zijde zacht, maar het leeft en laat een indruk na die nauwelijks te beschrijven is. Als de tonen reeds verstomd zijn grijpen zowel Hans als ik naar onze zakdoeken, schieten in de lach en vegen de traantjes weg. Grapje, maar wij zijn met z'n tweetjes getuige geweest van een privé voorstelling van Katie en we laten het nog even op ons inwerken en komen daarna tot de conclusie dat we verliefd zijn.

Het volgende nummer is zonder twijfel Amerikaans.

Het komt uit de jaren tachtig van de vorige eeuw en het nummer komt van de cd "Ain't the blues evil" van Dough MacLeod. Slagwerk en gitaar voeren de boventoon in het nummer "SRV", een ode aan Stevie Ray Vaughn en wij luisteren aandachtig. Het basgitaartje laat zich ook van tijd tot tijd goed horen en de muziek boeit vanaf de eerste tonen tot aan de laatste riedel.

Het laatste nummer is een echt finalestuk van Camille Saint Saens, waarin veel variatie te beluisteren valt. Het reusachtige orgel, de strijkers, de blazers, dit stuk heeft alles in zich om er in op te gaan of je binnen de kortste keren terug te trekken en te hopen het nooit meer op die wijze vertolkt te horen. Het gaat goed. Hans is nog steeds in zijn sas en heeft er geen weet van dat het spoedig afgelopen is. We wanen ons tijdens dit nummer in de Notre Dame of waar dan ook en de enorme waarheidsbeleving neemt angstvallige vormen aan. Waar eindigen we? Je zou zweren dat je je in een of andere ereloge zou bevinden. De strijkers klinken geraffineerd en de blazers laten in hun puurste vorm het koper horen. Deze zin mogen jullie best met een korreltje zout nemen want die is gekscherend bedoeld, maar ik kom tot de conclusie dat dit m.i. gewoon klopt en het was me dan ook een lust voor het oor, dit te mogen horen.

Na deze luistersessie babbelen we nog even na.

Ik kan het helaas niet laten en we luisteren nog even naar het Stabat Mater van Maria Carta, die het zingen van het woord "Amen" verheven heeft tot een niet te evenaren kunst met de hoofdletter k. De Jamo's doen het goed en wat mij betreft mogen ze blijven staan. Dan is het tijd voor een bakkie.

Nadat we ons weer richting luistergrot begeven kan ik 't niet laten toch nog een stukje orgelmuziek op te zetten. We beluisteren twee improvisaties van Martin Mans en het smaakt naar meer. We gaan verder met een stukje Cor Steyn, gevolgd door "Stick to Me" van Charly Antolini. Levensecht. Het lijkt of Charly voor ons zit te rammen. De volgende cd glijdt de speler in en we draaien van Mercedes Sosa de nummers "La Maza" en "Gracias a la vida". Het is weliswaar een wat oudere cd, maar het blijft genieten van het begin tot het eind.

We stoppen ermee en begeven ons weer richting stamtafel waar Hans en ik nog een poosje "hangen" en kletsen. Hij nipt van z'n biertje en ik van m'n sapje.

Ik hoop Hans een beetje verder op weg geholpen te hebben. Zo niet, dan is hij in ieder geval een ervaring rijker en kunnen we beiden terugzien op een geslaagde en gezellige middag.

Met oprechte hifigroet,

Uw aller, doch enige Hififreak

© www.hififreak.nl